

Un clam: Pedro, Pablo, poseu-vos d'acord per a formar un govern que respongui a les reivindicacions i drets!

Comença el mes de setembre amb la incertesa de saber si finalment els dirigents del PSOE i "Unidas Podemos" aconseguiran posar-se d'acord per a formar un govern -com exigeix la immensa majoria dels qui van votar a candidatures d'esquerra fa ja gairebé 5 mesos- o si abocaran a noves eleccions, amb la incertesa de si aquestes tindran uns resultats similars o si les dretes aconseguiran formar un govern "trifachito".

Mentre en les altures PSOE i UP intercanvien documents amb centenars de propostes, la vida real segueix, i el moviment de la classe treballadora en defensa dels seus drets i conquestes també. Sentint als pensionistes que en totes les ciutats d'Espanya han reiniciat les seves mobilitzacions preparant la mobilització central a Madrid prevista per al 16 d'octubre, un profund malesstar s'expressa.

Quin govern?

Centenars de milers es pregunten: que esperen, si els partits que diuen defensar als treballadors i els pobles han guanyat, per a formar ja un govern? Però la gent no és ximple, no val qualsevol govern amb qualsevol programa. Volen un govern que compleixi. Les necessitats de la majoria són clares i precises. No fan falta centenars de pàgines, de discursos, de suposats arguments, de jocs i manobres, de marejar la perdú.

No cal convocar a centenars d'"experts" ni mirar la bola de cristall ni consultar a l'oracle de Delfos. El que ha de fer un govern favorable a la majoria està escrit, i cap en una cara d'un foli. Està escrit en les mobilitzacions d'aquests últims anys, en els centenars de milers de veus de treballadors, joves, jubilats, que han sortit als carrers a reivindicar

drets. En el que han reclamat ciutadans dels diferents pobles que formen part de l'Estat, com el català, però no només, de tots els pobles que aspiren a la fraternitat entre els pobles (que només pot basar-se en el respecte dels drets de tots i la unió lliure). Molts d'ells intueixen que el obstacle més gran és l'herència franquista i els interessos del capital financer que per a mantenir l'exploració necessita enfrontar a uns contra uns altres. I més en una situació en què la crisi econòmica del capitalisme anuncia nous desastres (tots parlen ja d'una nova recessió), i arrossega a la crisi a tots els governs europeus. Una crisi que no és inevitable, que es concentra en quina política desenvoluparà el govern que es formi, sigui ara o després de noves eleccions (si és que llavors els números sumen en les Corts)

Cal preguntar quin programa?

Qualsevol treballador, qualsevol sindicalista, qualsevol militant, podria, sense necessitat de saberuts estudis, explicar quin programa necessitem que aplicació el nou govern. Perquè no hi ha una altra sortida a la crisi que respondre a les reivindicacions. Reivindicacions que, com hem dit abans, han estat aixecades en centenars d'ocasions en els últims anys i mesos:

Immediatament, defensa del sistema públic de pensions, derogant les dues últimes reformes, com reclamen des de fa mesos milers de pensionistes als carrers, derogació de les contrareformes laborals (com venen exigint els treballadors i els seus sindicats amb diverses vagues generals i centenars de mobilitzacions), anul·lació de la LOMCE i la Llei-Mordassa. Eliminació de l'article 315.3 del Codi Penal, l'aplicació del qual ha portat al pro-

cessament de centenars de sindicalistes. Posar fi a totes les retallades, pressupost d'urgència per a recuperar els serveis públics i la inversió pública. Retornar als empleats públics tots els drets que els han estat arrabassats. Garantir el dret a l'habitatge per als treballadors i, especialment, els més joves.

I, per descomptat, arbitrar una solució democràtica a la "qüestió catalana", la qual cosa exigeix, d'entrada, llibertat per als presos.

No es pot perdre ni un dia més

La immensa majoria vol que aquest govern, amb aquest programa, es formi ja. No vol més dilacions, ni jugar-la-hi en unes noves eleccions. Qui garanteix que els qui van deixar d'abstenir-se per a votar el 28 abril, per a tancar el passo a la dreta no se sentin decebuts - no els faltarien raons- i girin l'esquena a les urnes si se'ls torna a convocar?

La responsabilitat es concentra en els partits i organitzacions que es presenten com els representants dels treballadors i els pobles. I molts es pregunten, sense entendre el que està passant, a què esperen per a posar-se d'acord? Però, ull!, no val qualsevol acord. El mandat de la majoria que es va expressar el 28 d'abril exigeix un acord per a satisfer les seves reivindicacions, no per a accontentar el Rei, a Brussel·les o a l'FMI (aquest era el programa dels quals van perdre aquestes eleccions, rebutjat per la majoria).

El temps corre. Que no li donin més voltes. Aquesta és l'única via per a tancar el pas a la dreta i teixir l'Aliança entre els treballadors i els pobles que necessitem per a fer retrocedir als enemics de la democràcia, dels drets i conquestes socials, es disfressin sota les sigles que vulguin.

Llibertat per als presos republicans catalans

Abolició de la Llei Mordassa i de l'article 315.3 del Codi Penal

Aquest 11 de setembre se celebra sota el signe de l'amenaça que representa la sentència del judici als republicans catalans. Amb tota probabilitat, i vist com s'han desenvolupat les sessions, el Tribunal que els jutja retorçarà els fets per a infligir un càstig exemplar. Més enllà de si ho consideren rebel·lió o d'una altra manera, independentment de com ho vesteixin per a la propaganda interna o a Europa, serà una sentència en contra dels fets evidenciats, una nova agressió.

L'objectiu no és fer "justícia" sinó aplicar un càstig exemplar, perquè castigant als republicans catalans es vol escarmentar i acoquinar a tots els pobles, a tot aquell que s'oposi, encara que sigui pacíficament, a l'ordre constitucional monàrquic.

El judici ha mostrat que l'aparell i institucions judicials i bona part dels jutges sol es regeixen per les exigències de la Monarquia, que és qui de fet mana en aquestes institucions. Els mateixos tribunals que van avalar les reformes laborals, la llei mordassa, o l'article 315.3 contra els sindicalistes. Els mateixos que es refereixen al colpista Franco com a representant d'un govern "legítim" i impedeixen l'exhumació i el trasllat del cadàver.

Per a la "justícia" els enemics són les reivindicacions dels treballadors i dels pobles. D'entrada, del poble català que exigeix una solució política, democràtica.

Les organitzacions del moviment obrer no poden ser "neutrals"

Durant tot el judici el silenci de les principals organitzacions obreres ha estat eixordador. A excepció d'alguna declaració puntual, en general han mirat per a un altre costat. Un greu error perquè en la tradició del moviment obrer la defensa de les llibertats és un principi. Això era veritat sota Franco i continua sent-ho sota la Monarquia.

La fraternitat entre els pobles vencerà
La causa de la democràcia i la llibertat vencerà
És urgent la derogació del 315.3 i de la Llei Mordassa

I immediatament

Llibertat per als dirigents republicans catalans

No es poden separar els drets socials de les llibertats, i entre elles, el dret a decidir. Un dret que el moviment obrer sempre ha fet seu i que avala una àmplia majoria social a Catalunya. No es tracta de combregar amb les tesis independentistes. Es tracta de defensar el dret a tenir-les i a lluitar per elles. Lluitar per la llibertat dels republicans catalans no significa identificar-se políticament amb ells.

Per al moviment obrer significa aixecar la bandera de la llibertat, dels drets socials, fins i tot contra aquells partidaris de la independència que, en diversos casos, des del govern de la Generalitat han implementat la mateixa política d'austeritat i han aplicat, fins i tot amb més zel, totes les retallades socials i laborals.

La Monarquia, enemiga dels pobles i els treballadors

No només el 3 d'octubre del 2017 i el discurs del Rei, sinó en tota la seva actuació, la Monarquia ha obrat en defensa dels privilegis de les institucions heretades del franquisme i dels interessos del capital financer i les multinacionals.

L'exigència de llibertat dels republicans catalans es fundi amb el combat per la derogació de les reformes laborals i la defensa de les pensions.

Per als treballadors i els pobles que esperen que es formi un govern que abordi la solució a les reivindicacions i drets, és imprescindible una solució d'acord amb la DEMOCRÀCIA per a ajudar a restablir la fraternitat entre els pobles i reafirmar la unitat dels treballadors de tot l'Estat espanyol que tenen els mateixos interessos. I és precisament la lluita comuna la que pot fer retrocedir a la Monarquia, la que pot obrir la via a la República, la República del poble i per als pobles.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta